

Pakistan is het 6^e meest bevolkte land ter wereld en is de vijfde kernmacht. Het hangt er van af hoe het bekeken wordt maar het heeft het 5^e of 7^e grootste leger ter wereld.

Wat weten de mensen over Pakistan.

Barak Obama noemde ons publiekelijk een kanker gezwel, Madeleine Albright was een beetje meer beleefd en noemde ons “internationale hoofdpijn”. En Hillary Clinton die er ook iets van af weet begint haar overdenkingen over Pakistan met: “Het is geen gemakkelijke relatie” maar....

Salman Rushadi wil ons alle 180 miljoen verklaren tot een terroristen staat. Zahrah Nasir zegt dat Pakistan spoedig ‘Talibistan’ genoemd zal worden tenzij er een onmiddellijke ontwakings plaatsvindt met de nodige veranderingen.

Pakistan is een land dat aan de rand staat van een zenuw instorting.

Op 14 augustus herdachten wij de Onafhankelijkheid's Dag van Pakistan. Pakistanis vieren deze dag altijd met liefde en toewijding maar eigenlijk zijn wij allemaal vergeten wat onze Quaid Muhammed Ali Jinnah heeft gezegd.

In zijn toespraak op 11 augustus 1947 zei hij; “ Wij zijn begonnen aan de dag waar er geen discriminatie en geen onderscheid is tussen de ene gemeenschap en de andere, waar er geen discriminatie is tussen kasten en geloofsovertuigingen. Wij beginnen met dit fundamentele principe: dat wij allen burgers zijn, en gelijkwaardige burgers zijn van één staat.”

Verder zei hij, “Jullie zijn vrij. Vrij om naar je tempel te gaan. Vrij om naar je moskee te gaan of naar welke plaats om te aanbidden dan ook in deze staat Pakistan. Misschien behoort je tot een bepaalde religie, kaste of geloofsovertuiging. Dat heeft niets te doen met de aangelegenheden van de staat.”

Nu na 68 jaar beschouwen wij minderheden niet als gelijkwaardige Pakistanen zoals hen beloofd werd door de Quaid-e-Azam Muhammed Ali Jinnah. Desondanks spelen de minderheden hun rol in de ontwikkeling van Pakistan. Hoewel er steeds voorbijgegaan wordt aan de rol van minderheden, zoals het christelijk onderwijs dat vele politici, bureaucraten, rechters en generaals heeft opgeleid.

Gebed!

Wij danken u, onze hemelse Vader, dat u ons hebt leren roepen tot U. Dit is onze roep: “Schrijf uw naam dwars door het hart van Pakistan, heb genade en breng genezing naar dit land. Uw beloften zijn voor eeuwig; verlaat ons niet, U zoekt altijd het verbroken hart. Laten wij ons bekeren, huilen en terug keren tot U. Hoor ons roepen en verander deze Natie.

Here Jezus kom.

De minderheden schreeuwen het steeds uit over hun mishandeling maar omdat er niemand aandacht aan besteed zijn velen naar India of naar andere landen gevlucht.

We noemen cultuur een geïntegreerd systeem van een aangeleerd gedragspatroon, wat voortkomt uit gedeelde normen en waarden en inzichten in de realiteit. Het zijn overtuigingen die karakteristiek zijn voor een gemeenschap en die worden weergegeven door zijn leden.

In wat voor cultuur leven wij?

Als Pakistan ooit uit wil groeien tot een vreedzaam en voorspoedig land dan hebben wij meer dan ooit een verandering nodig in de houding van onze politici. De politici hebben nagelaten om de minderheden te beschermen en om echte stappen te zetten naar een gelijkwaardige en rechtvaardige maatschappij waar alle religieuze groeperingen zij aan zij kunnen leven zonder angst of achterdocht. De politieke analist Tariq Mahmud zei dat Pakistan de gekoesterde droom was van de moslim minderheid van het sub-continent. Na 68 jaar is die droom veranderd in een nachtmerrie.

Waarom zou ik in land wonen waar vrijheid zo nodig is, maar die niet wordt gegeven?

Door Kaleem Saleem

vertaald door Herman Kesting